

Fábián Krisztina

Mesélhetnél még

Hallgatom, amit mesélsz
a vadászkürt hajnali játékaról,
a löállások sorsolásáról,
a bokrok takarásában
igyekvő vadkan
megleséséről
és hallom, amit hallasz:
a hóbundába csomagolt
erdő alján
heverő faágak
reccsenését
a csörtető konda
lábai alatt.

Hallgatom, amit mesélsz
a magasban vonuló
és a nádassal körülölelt
tó fölé érkező lármás
vadliba csapatról
és látom, amit látsz:
a hófehér tenger
tükrét tarkító halványkék
habok
égi színpadán
feketébe bújt bájos szárnyak
összehangolt
táncát

Hallgatom, amit mesélsz
a gondoskodásról,
a téli erdőben
elhelyezett és
takarmánnyal feltöltött
etetőkről
és látom, ami látsz:
a fagyrágta földön
óvatosan surranó
bakancsok nyomán
előmerészkedő, éhüket
csillapító
szarvas családot.

Hallgatom, amit mesélsz
a fák közötti nesztelen
cserkelésről,
a talajba mélyedt
árulkodó bikanyomokról
és a kikelt vetésen

méltóságteljes szoborként
heverésző őzbakról
és látom, amit látsz:
a nyárfák magszőre által
fehérre festett ártér
nyugalmát, az ámorakác
szellős cserjéin át megcsodált
és tisztelt életeket.

Hallgatom, amit mesélsz
a tó koraesti nyugalmaról,
a partot simogató lágy hullámokról,
egy vadkacsa vadászatról
és érzem, amit érzel:
a jéghideg víz marását
a bőrön, mikor a bátortalan
eb helyett te gázoltál
a nádasba hullott szárnyasért.

Hallgatom, amit mesélsz
a közösségről, a rituálékról,
egy agancsnyelű késről
és látlak téged,
a világ csodáit
a vadászaton
keresztül
megmutatni vágyó
édesapát.